

Súd: Krajský súd Banská Bystrica
Spisová značka: 16Co/93/2022
Identifikačné číslo súdneho spisu: 6620203483
Dátum vydania rozhodnutia: 18. 04. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: Mgr. Štefan Baláž
ECLI: ECLI:SK:KSBB:2024:6620203483.2

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Krajský súd v Banskej Bystrici v senáte zloženom z predsedu senátu Mgr. Štefana Baláža a členov senátu JUDr. Ivica Hanuskovej a JUDr. Alexandra Mojša v spore žalobkýň: 1/ Viktória Hellenbart, advokátska kancelária s. r. o., so sídlom Lučenec, Martina Rázusa 146/23, IČO: 47 250 640, a 2/ A. B. C., nar. XX. XX. XXXX, bytom D., A. E. XXX/XX, zastúpených spoločnosťou Advokátska kancelária F. C., s. r. o., so sídlom Žilina, D. Dlabača 2748/28, IČO: 36 854 956, proti žalovaným: 1/ G. G. H. I., nar. XX. XX. XXXX, trvale bytom J. XX, zastúpenej JUDr. Jánom Krnáčom, advokátom, advokátska kancelária Zvolen, Nám. SNP 70/36, 2/ Ministerstvo spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, a 3/ Slovenská republika, zastúpená Ministerstvom spravodlivosti Slovenskej republiky, so sídlom Bratislava, Račianska 71, IČO: 00 166 073, o ochranu osobnosti a ochranu dobrej povesti právnickej osoby, o odvolaní žalobkýň a žalovanej 1/ proti rozsudku Okresného súdu Rimavská Sobota č. k. 14C/33/2020-308 zo dňa 19. mája 2022, takto

rozhodol:

- Krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdzuje.
- Žiadnej zo strán sa náhrada trov odvolacieho konania nepriznáva.

odôvodnenie:

1. Napadnutým rozsudkom okresný súd uložil žalovanej 1/ povinnosť v súdom určenej lehote sa ospravedlniť žalobkyni 1/ za tam uvedený výrok prednesený na pojednávaní dňa 10. 02. 2020 vo veci vedenej na Okresnom súde Lučenec pod sp. zn. 6P/45/2018 (výrok 1/) a zároveň v súdom určenej lehote doručiť toto písomné ospravedlnenie G. K., F. K. a G. L. A. (výrok II./). Vo zvyšnej časti žalobu voči žalovanej 1/ zamietol (výrok III./). Žalobu voči žalovaným v II/ a III/ rade zamietol v plnom rozsahu (výrok IV./), žalovanej 1/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni 1/ v rozsahu 20% a voči žalobkyni 2/ v plnom rozsahu (výroky V/ a VI/), žalovanému 2/ ako aj žalovanému 3/ priznal nárok na náhradu trov konania voči žalobkyni 1/ v plnom rozsahu (výroky VII/a VIII./). Rozhodol tak o žalobe doručenej na okresný súd dňa 10. 08. 2020 v znení zmien z 20. 03. 2021, 07. 06. 2021 a 15. 12. 2021, ktorou sa žalobkyňa 1/ domáhala voči žalovaným 1/ až 3/ nárokov vyplývajúcich z jej práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby podľa § 19b Občianskeho zákonníka a žalobkyňa 2/ sa domáhala voči žalovanej 1/ nárokov vyplývajúcich z jej práva na ochranu osobnosti fyzickej osoby podľa § 11 a 13 Občianskeho zákonníka. Žalobkyne žiadali, aby súd rozhodol nasledovne:

„Žalovaná v rade 1/ je povinná zdržať sa pri výkone povolania sudcu a v súvislosti s ním na ňou vedených pojednávaniach alebo inde na verejnosti konania spočívajúceho v písomných alebo ústnych výrokoch hodnotiacich hanlivo, urážlivo, či nepravdivo výkon advokácie žalobkyňami a kvalitu nimi poskytovaných právnych služieb, ako aj nepravdivých vyjadrení o neznalosti práva zo strany žalobkýň.

Žalovaná v rade 1/, žalovaná v rade 2/ a žalovaná v 3/ rade sú povinné do 15-tich dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku písomne sa ospravedlniť žalobkyni v rade 1/ za výrok žalovanej v rade 1/ prednesený na pojednávaní dňa 10.02.2020 vo veci vedenej na Okresnom súde Lučenec pod spisovou

značkou 6P/45/2018 a toto ospravedlnenie zverejniť na úradnej tabuli Okresného súdu Lučenec a súčasne písomne ho oznámiť G. K., na adresu H. XXX/XX, XXX XX D., F. K., na adresu M. XX, XXX XX D. a G. L. A., na adresu A. XX/X, XXX XX D. v znení:

„Ospravedlňujeme sa žalobkyni v rade 1/ - advokátskej kancelárii Viktória Hellenbart advokátska kancelária s.r.o., za to, že JUDr. Jaroslava Gederová sudkyňa Okresného súdu Lučenec, na adresu jej konateľky A. B. C., v jej neprítomnosti na pojednávaní dňa 10.02.2020 v konaní vedenom na tomto súde pod spisovou značkou 6P/45/2018 v prítomnosti sporových strán a ich zástupkyne uviedla, že je neschopná advokátka.“

Žalovaná v rade 1/ je povinná do 15-tich dní odo dňa právoplatnosti tohto rozsudku písomne sa ospravedlniť žalobkyni v rade 2/ za to, že na jej adresu vo svojom liste zo dňa 13.05.2020 označenom ako „ospravedlnenie“ uviedla:

„Je však z Vašej strany ako advokátky nezodpovedné ponechať žiadosť o odročenie na klientovi, keď Vy sama ste žiadali o ospravedlnenie Vašej neprítomnosti. Nič Vám nebránilo žiadať o odročenie pojednávania. Vy ste to však nespravili a rovnako to nespravil ani Váš klient.“

„Je v skutku zarážajúce, že ako schopná advokátka poukazujete na niečo, čo súd nemôže brať do úvahy a do spisu ste to nepredložili, čo verejne priznávate.“

„Neviem akým spôsobom chcete pomenovať nekonanie otca a Vás ako právnej zástupkyne od podania odvolania.“

„Ako skúsená advokátka ste nemali čakať na kvalifikovanú výzvu súdu (tak ako na ňu nečakala ani Vaša kolegyňa).“

„Ako skúsená advokátka máte vedieť, že pokiaľ sú strany zastúpené advokátom je ich úlohou, aby reagovali plynulo na podania protistrany a predkladali dôkazy potrebné k rozhodnutiu vo veci bez toho, aby súd musel na ich predloženie vyzývať.“

„Váš prístup k predmetu konania len vypovedá o tom, že ako advokátka nepoznáte, resp. neovládate znenie Advokátskeho poriadku Slovenskej advokátskej komory, z ktorého by som poukázala na § 2 a 5, ako ani zákon o advokácii kde poukazujem na § 18.“

Žalované v rade 1/, 2/ a 3/ sú povinné spoločne a nerozdielne zaplatiť žalobkyni v rade 1/ 2.000,- € v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozsudku.

Žalovaná v rade 1/ je povinná zaplatiť žalobkyni v rade 1/ trovy konania v rozsahu 100%.

Žalovaná v rade 2/ je povinná zaplatiť žalobkyni v rade 1/ trovy konania v rozsahu 100%.

Žalovaná v rade 3/ je povinná zaplatiť žalobkyni v rade 1/ trovy konania v rozsahu 100%.

Žalovaná v rade 1/ je povinná zaplatiť žalobkyni v rade 2/ trovy konania v rozsahu 100%.

Žalovaná v rade 2/ je povinná zaplatiť žalobkyni v rade 2/ trovy konania v rozsahu 100%.

Žalovaná v rade 3/ je povinná zaplatiť žalobkyni v rade 2/ trovy konania v rozsahu 100%.“

Nároky voči žalovanej 1/ zdôvodnili žalobkyne 1/ a 2/ uvedením najmä týchto skutočností:

2. Žalovaná 1/ vystupovala ako zákonná sudkyňa v konaní vedenom na Okresnom súde Lučenec (ďalej len „OS Lučenec“) pod sp. zn. 6P/45/2018 o zvýšenie výživného na maloleté dieťa. Na pojednávaní dňa 10.02.2020 žalovaná 1/ povedala smerom ku klientovi žalobkyne 1/ (otcovi dieťaťa), že má neschopnú advokátku, pričom sa tak stalo v neprítomnosti žalobkyne 1/ a za prítomnosti matky dieťaťa, jej advokátky a kolíznej opatrovníčky. Konfrontáciu so žalobkyňou 1/ začala a vyprovokovala žalovaná 1/ potom, ako ju klient žalobkyne 1/ na pojednávaní upozornil na existenciu konkrétnej listiny v spise, ktorú však žalovaná 1/ pri listovaní v spise nevedela nájsť. Žalovaná 1/ na toto upozornenie reagovala tak, že slovné zaútočila na neprítomnú žalobkyňu 1/, ktorá takto nedostala žiadnu možnosť ani priestor obhájiť sa. Žalobkyňa 1/ tento výrok vníma ako obzvlášť závažný zásah do jej práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby a súčasne ho vníma aj ako porušenie Zásad sudcovskej etiky.

3. Na základe výzvy zo dňa 20. 04. 2020 sa žalovaná 1/ za uvedený výrok žalobkyni 1/ ospravedlnila listom zo dňa 13.05.2020, avšak zároveň ďalšími výrokmí nachádzajúcimi sa v tomto liste, najmä však výrokmí, ktoré sú citované v odseku 1. (na konci str. 2 a začiatku str. 3) odôvodnenia tohto rozsudku, zasiahla do práva žalobkyne 2/ (ako konateľky žalobkyne 1/) na ochranu osobnosti. Niektoré konštatovania údajných pochybení žalobkyne 1/ uvedené v tomto liste je, podľa žalobkyne 1/, možné považovať až za veľmi negatívny vzťah žalovanej 1/ k nej a aj za extrémnu zaujatosť žalovanej 1/, nakoľko ich nemožno pripísať nepochopeniu alebo neznalosti procesných predpisov zo strany žalovanej 1/. Keby autorom listu zo dňa 13. 05. 2020 bola osoba, ktorá nezastáva také významné postavenie, nie je autoritou v oblasti, v ktorej žalobkyne pôsobia, nepovažovali by ho za zásah do osobnostných práv, ale iba za poľutovaniahodný prejav neúcty. Žalobkyňa 1/ je súťažiteľom na relevantnom právnom trhu, ktorým primárne pre ňu (vzhľadom na jej sídlo) je obvod OS Lučenec, a

preto výrok žalovanej 1/ o neschopnosti žalobkyne 1/ je spôsobilý závažným spôsobom znevažiť jej dobrú povesť a priamo poškodiť jej podnikateľskú činnosť na tomto trhu. Takéto ospravedlnenie nie je pre žalobkyne dostatočnou satisfakciou a nepostačuje na nápravu veci, a to vzhľadom na postavenie žalovanej 1/, miesto, kde k zásahu z 10. 02. 2020 došlo, spôsob, akým k nemu došlo, a dopad tohto zásahu na žalobkyne, preto sa žalobkyne domáhali priznania finančného zadosťučinenia vo výške 2.000 eur, na ktorého zaplatenie by bola zaviazaná žalovaná 1/ v prospech žalobkyne 1/ vzhľadom na osobné a majetkové prepojenie žalobkyň.

4. O tom, že žalovaná 1/ neupustila od znevažovania žalobkyň, svedčí nielen obsah ospravedlnenia zo dňa 13. 05. 2020, ale aj vyjadrenie žalovanej 1/ zo dňa 03. 06. 2020 k námietke zaujatosti, adresované Krajskému súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „KS v Banskej Bystrici“), s uvedením, že žalobkyňa 1/ má potrebu očierňovať osobu žalovanej 1/, a taktiež aj sprievodný list žalovanej 1/ zo dňa 18. 05. 2020, adresovaný klientovi žalobkyne 1/ s uvedením, že vyjadrenie matky dieťaťa a zápisnicu z pojednávania z 10. 02. 2020 mu súd doručuje napriek tomu, že s nimi žalobkyňa 1/ disponuje od 24. 02. 2020. Žalovaná 1/ žalobkyne znevažila a znevažuje nielen vo vzťahu ku klientele, ale aj medzi kolegami, sudcami a advokátmi. Žalobkyne sa s ohľadom na doterajšie správanie žalovanej 1/ dôvodne domnievajú, že žalovaná 1/ bude v tomto ich znevažovaní pokračovať nielen oficiálne v komunikácii so žalobkyňami, ale aj v zákulisí.

5. Nakoľko žalovaná 1/ svojím konaním zasiahla do práva na ochranu dobrej povesti žalobkyne 1/ v zmysle § 19b Občianskeho zákonníka a súčasne aj do práva na ochranu osobnosti žalobkyne 2/ v zmysle § 11 a § 13 Občianskeho zákonníka (ďalej len „OZ“), žiada žalobkyňa 1/ verejné ospravedlnenie a žalobkyňa 2/ súkromné ospravedlnenie.

6. Nároky voči žalovanému 2/ zdôvodnila žalobkyňa 1/ uvedením najmä týchto skutočností: Vo vyjadrení zo dňa 20. 03. 2021 žalobkyňa 1/ uviedla, že žalovaný 2/ je pasívne vecne legitimovaný v tomto konaní, keďže nesie zodpovednosť za personálne obsadenie súdov, ako aj za kvalitu a úroveň súdnych konaní, ich priebehu a rozhodnutí. Je namieste vyhovieť návrhu žalobkyň na pristúpenie žalovaného 2/ do konania, pretože ak by súd takému návrhu nevyhovел a následne by žalobu zamietol pre nedostatok pasívnej legitímácie žalovanej 1/, tak by hrubo porušil právo žalobkyň na spravodlivý proces, nakoľko by im svojím postupom odoprel prístup k súdnej ochrane.

7. Vo vyjadrení zo dňa 07. 06. 2021 žalobkyňa 1/ uviedla, že medzi žalovanou 1/ a žalovaným 2/ je zákonom založený osobitný vzťah stojaci na zákonom upravených právach a povinnostiach oboch strán tohto vzťahu, pričom ich vzájomné postavenie je celkom a bez výnimky nezávislé. V tomto spore sa nejedná o náhradu škody spôsobenú nesprávnym úradným postupom, či nezákonným rozhodnutím, t. j. predmetom sporu nie je náhrada škody podľa zákona č. 514/2003 Z. z. Konanie žalovanej 1/, ako zákonnej sudkyne, je možné kvalifikovať aj ako úmyselné konanie proti dobrým mravom, za ktoré nesie sudca zodpovednosť voči zamestnávateľovi, ktorého postavenie vo vzťahu k výkonu verejnej funkcie je zo zákona priznané práve ministerstvu spravodlivosti ako ústrednému orgánu štátnej správy súdov.

8. Nároky voči žalovanému 3/ zdôvodnila žalobkyňa 1/ uvedením najmä týchto skutočností: Vo vyjadrení zo dňa 07. 06. 2021 žalobkyňa 1/ uviedla, že vzhľadom na ustanovenia § 25 ods. 1, § 104 a § 150 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. a § 179 Zákonníka práce a nejednoznačnosť ich výkladu, či žalovaný 2/ vo vzťahu k súdom a sudcom koná podľa § 25 ods. 1 zákona č. 385/2000 Z. z. samostatne alebo len za štát ako jeho zástupca na základe zákona, je potom potrebné Slovenskú republiku v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR označiť za žalovaného 3/. Garantom riadneho výkonu súdnictva voči občanovi, resp. voči tretím osobám, ktorí sú jeho výkonom bezprostredne dotknutí, je štát.

9. Žalovaná 1/ žiadala žalobu v plnom rozsahu zamietnuť. Podľa nej v žalovanej veci ide o posudzovanie postupu (prejavov, komunikácie) zákonného sudcu v rámci úradného konania (postupu) jedným z účastníkov konania, resp. jeho právnym zástupcom. Už táto okolnosť vyvoláva pochybnosti nad správnosťou a dodržaním formálnych náležitostí, predpokladov a podmienok posudzovanej žaloby vrátane otázok aktívnej a pasívnej legitímácie osôb vystupujúcich v konaní. Výrok žalovanej 1/ prednesený na pojednávaní dňa 10. 02. 2020 na adresu žalobkyne 1/ v znení: „Tak máte vtedy neschopnú advokátku.“, sa vzťahoval na konkrétnu procesnú situáciu neumožňujúcu náležité posúdenie zárobkových pomerov otca, ktorá vyvolala kritický postoj žalovanej 1/ voči otcovi, resp. žalobkyňi 1/, ako jeho zástupkyňi. Motívom a obsahom tohto kritického postoja nebola snaha o znevažovanie

žalobkyne 1/, ani paušalizujúce vyjadrenie jej schopností ako advokáta, ale verejný záujem na riadnom a spravodlivom prejednaní a rozhodnutí veci súdom. Takisto výroky žalovanej 1/ v ospravedlnení zo dňa 13. 05. 2020 nesledovali zneváženie žalobkýň, či poškodzovanie ich dobrej povesti a mena, a svojím obsahom a formou ani neboli spôsobilé takýto následok založiť.

10. Žalovaný 2/ žiadal vo vyjadrení zo dňa 20. 04. 2021 žalobu v časti, ktorá sa ho týka, zamietnuť, vzhľadom k tomu, že žalovaný 2/ je ústredným orgánom štátnej správy spadajúci pod výkonnú moc. Je vylúčený, aby v súlade s demokratickou deľbou moci štátu zodpovedal, riadil alebo zasahoval do výkonu funkcie sudcov a súdnej moci ako takej. Uvedené vyvracia argument o existencii pracovnoprávneho, resp. obdobného vzťahu medzi žalovanou 1/ a žalovaným 2/, ako aj o plnení povinností žalovanou 1/ na základe poverenia žalovaným 2/, čo absolútne eliminuje akúkoľvek možnosť existencie zodpovednosti žalovaného 2/ v tomto konaní. Žalovaný 2/ nie je pasívne vecne legitimovaným subjektom v tomto konaní.

11. Žalovaný 3/ vo svojom vyjadrení zo dňa 15. 10. 2021 v časti, ktorá sa ho týka, žiadal taktiež žalobu zamietnuť a okrem rovnakej argumentácie, akú uviedol aj žalovaný 2/, poukázal na to, že má zákonom presne vymedzenú pôsobnosť aj právomoc, v ktorých môže konať vo vzťahu k sudcom a súdnej moci ako takej. Poukázal na to, že rešpektujúc ústavou garantovanú nezávislosť súdov a sudcov, ako aj zákonmi upravený rozsah pôsobnosti a právomocí žalovaného 3/, nie je možné a právne udržateľné odvodzovať zodpovednosť štátu za konkrétne namietané konanie žalovanej 1/ v tomto konaní. Žalovaný 3/, rovnako ako aj žalovaný 2/, nie je osobným úradom žalovanej 1/, a preto mu nemožno prisudzovať postavenie zamestnávateľa a následne ani zodpovednosť prislúchajúcu zamestnávateľovi. Žalobkyne sa domáhajú nárokov podľa § 11 a § 19b OZ, čo vylučuje pasívnu legitímáciu žalovaného 3/ v tomto konaní. Žalovaný 3/ nie je pôvodcom uvedených neoprávnených zásahov, a preto nemôže byť subjektom povinným poskytnúť žalobkyňi 1/ písomné ospravedlnenie a ani finančné zadostučinenie.

12. Po vykonanom dokazovaní (viď body 8 až 16.2 dôvodov rozsudku okresného súdu) súd v prvom rade skúmal pasívnu vecnú legitímáciu žalovaných, žalovaných 1/ považoval za pasívne vecne legitimovaných vzhľadom k tej skutočnosti, že táto pri uvádzaní sporných výrokov nekonala ako súkromná osoba, ale ako verejná osoba v rámci súdneho konania a v rámci zverenej právomoci. Zo strany žalovanej 1/ odznel sporný výrok voči žalobkyňi 1/ na pojednávaní dňa 10. 02. 2020, teda v rámci úradného postupu žalovanej 1/ ako zákonnej sudkyne v konaní sp. zn. 6P/45/2018, avšak tento výrok nespadá do kategórie nesprávnych úradných postupov. Negatívny hodnotiaci úsudok vyslovený osobou konajúcou v mene orgánu verejnej moci (ďalej len „úradná osoba“) voči akémukoľvek subjektu konania pri výkone úradného postupu, nie je možné kvalifikovať ako nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z. z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci (ďalej len „ZoZŠ“). Podľa názoru súdu do kategórie nesprávnych úradných postupov nespádajú ani sporné výroky žalovanej 1/ uvedené v ospravedlnení zo dňa 13. 05. 2020. Hoci obsah predmetnej listiny je spôsobilý predstavovať úradný postup žalovanej 1/, keďže je riadnou súčasťou spisu okresného súdu a žalovaná 1/ sa v ňom vyjadruje k priebehu konania a aj k osobe žalobkyne 1/, nie je možné ani tieto negatívne hodnotiace úsudky kvalifikovať ako nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 1 ZoZŠ. K zásahu do práv žalobkýň došlo výlučne zo strany žalovanej 1/ a režim ochrany osobnosti je postavený na zásade, že za zásah do chránených osobnostných práv inej fyzickej osoby zodpovedá samotný pôvodca zásahu. Obdobne to platí aj pri zásahu do práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby. Vzhľadom na uvedené okresný súd konštatoval, že pasívna vecná legitímácia žalovanej 1/, ako pôvodcu zásahov do chránených práv žalobkýň, je v predmetnom konaní daná.

13. K otázke pasívnej vecnej legitímácie žalovaných 2/ a 3/ súd uviedol, že sa stotožňuje s ich argumentáciou uvedenou v ich vyjadreniach k žalobe. Žalovaní 2/ a 3/ nie sú pôvodcom neoprávneného zásahu zo dňa 10. 02. 2020 do práva na ochranu dobrej povesti žalobkyne 1/, a preto nemôžu byť nositeľom povinnosti ospravedlniť sa žalobkyňi 1/, keďže skutočným pôvodcom tohto zásahu je žalovaná 1/, a teda, nemôžu byť žalovaní 2/ a 3/ ani nositeľom povinnosti poskytnúť jej primerané zadostučinenie v peniazoch. Nakoľko v Občianskom zákonníku existujú ustanovenia osobitne upravujúce právo na ochranu dobrej povesti právnickej osoby, vrátane zásahu do takéhoto práva (§ 19b ods. 2 a 3 OZ), tak nie je dôvod, aby súd predmetnú právnu vec a pasívnu legitímáciu žalovaných posudzoval podľa ZoZŠ v spojení so zákonom č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich (ďalej len „ZoS“), nakoľko sa nejedná o nesprávny úradný postup, prípadne podľa Zákonníka práce, nakoľko sa nejedná o analógiu zodpovednosti zamestnanca za škodu spôsobenú zamestnávateľovi. Súd na základe uvedeného

zamietol žalobu žalobkyne 1/ v časti, ktorá sa týka žalovaných 2/ a 3/ ako nedôvodnú pre absenciu ich pasívnej legitímácie v konaní.

14. K nároku žalobkyne 1/ voči žalovanej 1/ na písomné ospravedlnenie (viď výrok I. a II. rozsudku okresného súdu) za sporný výrok zo dňa 10. 02. 2020 okresný súd uviedol, že pokiaľ sa hodnotiacimi úsudkami zasiahne do práv fyzickej alebo právnickej osoby podľa § 11 OZ alebo § 19b OZ, tak konflikt medzi slobodou prejavu a týmito právami je potrebné riešiť za použitia zásady (testu) proporcionality, t. j. ich primeranej spravodlivej rovnováhy. Okresný súd v súdnej veci vykonal test proporcionality, teda vhodnosti, pri ktorom sa zisťuje, či zásah do práva inej osoby smeruje k dosiahnutiu takého cieľa, ktorý je dostatočne relevantný na ospravedlnenie tohto zásahu; racionálnej väzby medzi zásahom a cieľom zásahu; pri ktorom sa zisťuje, či daným zásahom je možné dosiahnuť akceptovateľný cieľ; nevyhnutnosti, pri ktorom sa zisťuje, či skutočne bolo potrebné použiť nekorektný zásah na dosiahnutie sledovaného cieľa alebo či by nebol postačujúci miernejší zásah; praktického súladu, pri ktorom sa zisťuje, či napriek zásahu ostalo zachované maximum práva a slobody, ktoré si konkurujú, resp. či nedošlo k neprimeranému obmedzeniu jedného z nich oproti druhému; a intenzity, pri ktorom sa zisťuje miera intenzity zásahu, najmä či je podstatná alebo nepodstatná, nízka alebo vysoká. Súd na jednej strane musí prihliadať na potrebu rešpektovať slobodu prejavu a na druhej strane na existenciu určitých obmedzujúcich limitov, keďže sloboda prejavu nie je absolútna. Nutnosť rešpektovať slobodu prejavu vyplýva z článku 26 Ústavy SR a článku 10 ods. 1 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd. Uvedené však neznamená rezignáciu na ochranu osobnosti fyzickej osoby alebo dobrej povesti právnickej osoby, pretože sloboda prejavu požíva ochranu len do takej miery, pokiaľ jej uplatnením nedôjde k neprimeranému obmedzeniu alebo dokonca popretiu uvedených práv. Limitačné klauzuly v článku 26 ods. 4 Ústavy SR a článku 10 ods. 2 Dohovoru explicitne uvádzajú dôvody obmedzenia slobody prejavu, pričom ide o obmedzenia v demokratickej spoločnosti nevyhnutné. Pri posudzovaní konfliktu medzi slobodou prejavu a právami na ochranu osobnosti alebo dobrej povesti právnickej osoby musí súd prihliadať aj na osobu, ktorá sa realizáciou svojej slobody prejavu stala pôvodcom zásahu, ako aj na osobu, do ktorej práva sa zasiahlo. Najvšeobecnejšia klasifikácia osôb, do ktorých práv bolo realizáciou slobody prejavu zasiahnuté, je ich rozdelenie na osoby verejné a osoby súkromné. Osoby verejné možno rozdeliť na osoby verejne činné (napr. sudcovia) a osoby verejne známe (napr. advokáti). Vstupom do verejného priestoru musia verejné osoby prijať (zniest) vyššiu mieru tolerancie negatívnych hodnotiacich úsudkov, kritiky, skutkových tvrdení a pod.

15. Žalobkyňa 1/ je osobou verejne známou v širšom justičnom prostredí, pričom hranice akceptovateľnosti negatívnych hodnotiacich úsudkov sú u nej oveľa širšie v porovnaní so súkromnými osobami. Uvedené však neznamená, že musí prijať aj taký negatívny hodnotiaci úsudok, aký v podobe sporného výroku vyslovila žalovaná 1/ dňa 10. 02. 2020, a to najmä vzhľadom na osobu a postavenie žalovanej 1/, osobu a postavenie žalobkyne 1/, obsah výroku, miesto, čas a spôsob jeho vykonania a sledovaný cieľ. Súd skúmal, či sloboda prejavu realizovaná žalovanou 1/ formou sporného výroku z 10. 02. 2020 v znení: „Tak máte vtedy neschopnú advokátku.“ zodpovedá zásade proporcionality a zistil, že uvedený výrok predstavuje neoprávnený a neprimeraný zásah žalovanej 1/ do práva na ochranu dobrej povesti žalobkyne 1/, ktorý nezodpovedá zásade proporcionality, nakoľko bol prednesený žalovanou 1/ v postavení zákonnej sudkyne pri výkone jej funkcie, smeroval proti žalobkyňi 1/ v súvislosti s výkonom advokácie, odznel v pojednávacej miestnosti súdu počas pojednávania, odznel v neprítomnosti žalobkyne 1/ bez akejkoľvek možnosti žalobkyne 1/ priamo na tento výrok reagovať a relevantne sa brániť. Súd tiež poukázal na to, že tento výrok odznel v prítomnosti klienta žalobkyne 1/, druhej účastníčky konania, jej právnej zástupkyne a kolíznej opatrovníčky, a že nepredstavuje legitímny spôsob na dosiahnutie sledovaného cieľa žalovanou 1/, ktorým bolo predloženie potrebných dôkazných listín zo strany otca a žalobkyne 1/ v zmysle pokynov odvolacieho súdu. Tento zásah nepredstavuje nevyhnutný, ani vhodný prostriedok na dosiahnutie sledovaného cieľa, ktorým nemožno ospravedlňovať použitie tohto sporného výroku, nie je vo verejnom záujme, aby takýto hodnotiaci úsudok bol použitý ako prostriedok na zabezpečenie riadneho a spravodlivého prejednávania a rozhodnutia veci a nie je v súlade so ZoS a Zásadami sudcovskej etiky.

16. Okresný súd v tejto časti konania vec právne posúdil podľa § 19b ods. 2, 3 OZ, podľa § 30 ods. 1 prvá veta, § 30 ods. 2 písm. e) a g) ZoS, podľa článku II. odsek 1. písm. d), odsek 2, podľa článku III. odsek 1, 6 Zásad sudcovskej etiky.

17. Okresný súd za podstatné považoval poukázať aj na to, že z ospravedlnenia žalovanej 1/ voči žalobkyni 1/ zo dňa 13. 05. 2020 vyplýva, že aj samotná žalovaná 1/ dospela k záveru, že je nevyhnutné, aby sa za sporný výrok žalobkyni 1/ ospravedlnila, a že žalovaná 1/ vo vyjadrení k námietke zaujatosti zo dňa 03. 06. 2020 hodnotila svoj výrok z 10. 02. 2020 ako „neprimerané slová“, a že k rovnakému záveru prišiel aj Krajský súd v Banskej Bystrici v uznesení sp. zn. 15NcC/6/2020 zo dňa 10. 06. 2020 (na č. l. 406 spisu), kde uviedol, že „sudkyňa zvolila neprimerané slová na adresu právnej zástupkyne otca“. Vzhľadom na uvedené skutočnosti okresný súd mal za to, že žalobkyni 1/ prináleží nárok na poskytnutie primeraného zadosťučinenia v podobe písomného ospravedlnenia ako morálnej satisfakcie. S poukazom na obsah listiny zo dňa 13. 05. 2020, obsahujúcej nielen ospravedlnenie žalovanej 1/, ale v prevažnej miere aj ďalšie hodnotiace úsudky žalovanej 1/ voči žalobkyniam, súd skonštatoval, že satisfakčná funkcia takéhoto ospravedlnenia je znížená do takej značnej miery, že už o morálnej satisfakcii ani nie je možné hovoriť, a keďže uvedené ospravedlnenie žalovanej 1/ nepredstavuje morálnu satisfakciu pre žalobkyňu 1/, je potrebné, aby sa žalovaná 1/ písomne ospravedlnila takým spôsobom, ktorý bude plniť funkciu relevantnej a náležitej morálnej satisfakcie a súčasne takým spôsobom, akým to prináleží vykonať žalovanej 1/ vzhľadom na jej postavenie sudkyne. Vzhľadom na potrebu poskytnutia morálnej satisfakcie žalobkyni 1/ súd považoval za žiadúce, aby písomné ospravedlnenie v rovnakom znení bolo doručené aj otcovi dieťaťa, matke dieťaťa a jej zástupkyňi, ktorí boli prítomní na pojednávaní dňa 10. 02. 2020. Z uvedených dôvodov súd uložil žalovanej 1/ povinnosť, okrem ospravedlnenia uvedeného vo výroku tohto rozsudku, aj doručiť toto písomné ospravedlnenie okrem žalobkyni 1/ aj uvedeným osobám (výrok I. a výrok II. napadnutého rozsudku).

18. Okresný súd sa však nestotožnil s návrhom žalobkyne 1/ na zverejnenie písomného ospravedlnenia v rovnakom znení aj na úradnej tabuli OS Lučenec, keď mal za to, že zverejnenie písomného ospravedlnenia v znení uvedenom v ods. 1 rozsudku okresného súdu, nie je takou listinou, ktorá sa v zmysle zákonného ustanovenia § 21 ods. 1, vety prvej vyhlášky č. 543/2005 Z. z. o spravovacom a kancelárskom poriadku pre okresné sudy, krajské sudy a špecializovaný trestný súd na úradnej tabuli súdu zverejňujú. Dôvodom na zverejnenie ospravedlnenia na úradnej tabuli súdu nemôže byť potreba „zdvihnutého prsta“ ...alebo „varovného signálu“, predstavujúcich akúsi výstrahu zameranú na predídenie hypotetického nevhodného správania neurčitej osoby voči inej neurčitej osobe za neurčitých okolností niekedy v budúcnosti. Súd len pre úplnosť uviedol, že k zásahu do práva na ochranu dobrej povesti žalobkyne 1/ došlo pred úzkym okruhom konkrétnych osôb, ktorým boli známe okolnosti, ktoré predchádzali spornému výroku, a preto je dôvodné, aby sa ospravedlnenie žalovanej 1/ dostalo do rúk týchto osôb a žalobkyne 1/. V tejto časti preto okresný súd žalobu žalobkyne 1/ voči žalovanej 1/ ako nedôvodnú zamietol.

19. Pokiaľ ide o nárok žalobkyne 2/ voči žalovanej 1/ na písomné ospravedlnenie za sporné výroky zo dňa 13. 05. 2020 (viď bod 34.1 dôvodov rozsudku okresného súdu) okresný súd konštatoval, že uvedené výroky predstavujú negatívne hodnotiace úsudky žalovanej 1/ voči žalobkyni 2/ v súvislosti s jej výkonom advokácie, ktoré boli reakciou žalovanej 1/ na negatívne hodnotiace úsudky žalobkyne 1/ vrátane žalobkyne 2/ nachádzajúce sa vo výzve na ospravedlnenie zo dňa 20. 04. 2020 (viď č. l. 353 spisu sp. zn. 6P/45/2018). Vzhľadom na konflikt medzi slobodou prejavu žalovanej 1/ realizovanou formou týchto sporných výrokov a právom žalobkyne 2/ na ochranu osobnosti okresný súd podrobil uvedenú slobodu a právo testu proporcionality (viď aj bod 24.4 rozsudku okresného súdu), pričom dospel k záveru, že sporné výroky sú zásahom do práva žalobkyne 2/ na ochranu osobnosti v zmysle § 11 OZ, avšak nepresiahli hranicu primeranosti. Obsah výzvy na ospravedlnenie zo dňa 20. 04. 2020 je uvedený v bode 35.1 dôvodov rozsudku okresného súdu. Tam uvedené výroky predstavujú negatívne hodnotiace úsudky žalobkyne 1/ vrátane žalobkyne 2/ voči žalovanej 1/ v súvislosti s jej výkonom súdnictva, ktoré boli reakciou žalobkyne 2/ na sporný výrok žalovanej 1/ zo dňa 10. 02. 2020, pričom tiež nepresiahli hranicu primeranosti pri zásahu do práva na ochranu osobnosti žalovanej 1/. Žalovaná 1/ aj žalobkyňa 2/ sú verejnými osobami pôsobiacimi v justičnom prostredí, ktoré podliehajú väčšej miere akceptácie negatívnych hodnotiacich úsudkov smerujúcich voči ich osobe. Teda na rozdiel od súkromných osôb musia zniesť a tolerovať aj takú mieru negatívneho hodnotenia, ktorá je obsiahnutá v ich (citovaných) výrokoch. Sporné výroky, vzhľadom na ich obsah, formu a okolnosti, za ktorých k nim došlo, dosiahli len nízku intenzitu zásahu do uvedeného práva žalobkyne 2/, pričom toto jej právo neprimerane neobmedzili, obsahujú len takú mieru negatívneho hodnotenia, ktorá predstavuje vyvážený vzťah – požadovanú proporcionality medzi slobodou prejavu žalovanej 1/ a právom na ochranu osobnosti žalobkyne 2/. Z uvedených dôvodov okresný súd žalobu žalobkyne 2/ voči žalovanej 1/ v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

20. K nároku žalobkýň 1/ a 2/ voči žalovanej 1/ na zdržanie sa zásahov do práva na ochranu dobrej povesti žalobkyne 1/ a práva na ochranu osobnosti žalobkyne 2/ súd uviedol, že sa nestotožňuje s tvrdením žalobkýň o pokračovaní neoprávneného zásahu zo strany žalovanej 1/, nakoľko z obsahu žiadnej dôkaznej listiny ani z výpovedí svedkýň nevyplýva trvanie takéhoto zásahu aj v súčasnosti. Žalobkyne nepreukázali pravdivosť tvrdení o tom, že priamo žalovaná 1/ šírila informácie o okolnostiach ich vzájomného sporu v užšom alebo v širšom justičnom prostredí, že znevažuje žalobkyne vo vzťahu ku klientele medzi kolegami, sudcami a advokátmi a že žalovaná 1/ pokračuje v neoprávnenom zásahu voči nim „oficiálne“ aj „v zákulisí“. Listiny z 13. 05. 2020, 18. 05. 2020, 22. 05. 2020 a 06. 06. 2020 boli vyhotovené pred vyše dvomi rokmi (poznámka odvolacieho súdu – do rozhodnutia súdu prvej inštancie) a obsahujú reakciu na vtedy aktuálnu situáciu, a preto nemôžu slúžiť ako dôkaz na preukázanie pravdivosti tvrdenia žalobkýň o tom, že zásah žalovanej 1/ voči nim pretrváva aj v súčasnosti. Z výpovedí svedkýň A. N., G. K. a G. A. na pojednávaní dňa 19. 05. 2020 pre okresný súd vyplynulo, že nemajú žiadnu vedomosť o tom, že by zásah žalovanej 1/ voči žalobkyniam pokračoval aj v súčasnosti a že by žalovaná 1/ šírila aj v užšom alebo širšom justičnom prostredí negatívne výroky na adresu žalobkýň, prípadne informácie o spore medzi ňou a žalobkyniami. Ani časť písomného vyjadrenia svedkyne K. zo dňa 22. 05. 2020 – osobitne citovaná na pojednávaní dňa 19. 05. 2020 zástupkyňou žalobkýň nie je dôkazom o aktuálnom pretrvávaní predmetného zásahu. Pokiaľ sa žalobkyne domnievajú, že v prostredí malého mesta a malého súdu nie je možné, aby sa informácia o tomto vzájomnom konflikte medzi nimi a žalovanou 1/ ďalej nešírila, uvedené tvrdenie nedokazuje, že šírenie tejto informácie prebieha aj v súčasnosti a že zdrojom tohto šírenia je práve žalovaná 1/. Okresný súd preto žalobu žalobkýň 1/ a 2/ voči žalovanej 1/ v tejto časti ako nedôvodnú zamietol.

21. K nároku žalobkyne 1/ voči žalovanej 1/ na zaplatenie primeraného zadosťučinenia v sume 2.000,- eur okresný súd poukázal na to, že dôvodom na uplatnenie tohto nároku zo strany žalobkyne 1/ bola tá žalobkyňou 1/ tvrdená skutočnosť, že hoci od zásahu žalovanej 1/ neubehla dlhá doba (žaloba bola na súd podaná 10. 08. 2020) a bežný chod kancelárie žalobkyne 1/ bol výrazne obmedzený v súvislosti s pandemickými opatreniami z dôvodu šírenia ochorenia COVID 19, tak žalobkyňa 1/ vedela doložiť, že jej klientka sa po informácii o spore medzi žalovanou 1/ a žalobkyniami rozhodla ukončiť spoluprácu vo veci vyporiadania BSM. Okresný súd z odvolania plnej moci z 25. 05. 2020 a potvrdenia OS Lučenec o prijatí návrhu na začatie konania zo dňa 09. 05. 2020 vo veci sp. zn. 6C/18/2020 zistil, že predmetná vec bola pridelená na prejednanie a rozhodovanie žalovanej 1/, pričom N. M. listom zo dňa 25. 05. 2020 odvolala plnú moc, udelenú žalobkyni 1/ dňa 07. 10. 2019 po zohľadnení situácie súvisiacej s podaním žaloby na okresný súd Lučenec a pridelením veci zákonnému sudcovi, u ktorého kancelária upozornila na jeho možnú zaujatosť voči jej konateľke (viď bod 44 ods. 1 dôvodov napadnutého rozsudku). Listina zo dňa 25. 05. 2020 – odvolanie plnomocenstva - predstavuje ukončenie zastupovania len jedným klientom žalobkyne 1/ v súvislosti s konfliktom medzi žalobkyňou 1/ a žalovanou 1/. Okresný súd vec právne posúdil aj v tejto časti žaloby podľa § 19b ods. 2, 3 OZ a dospel k záveru, že morálna satisfakcia je pre žalobkyňu 1/ postačujúca, nakoľko neoprávnený zásah do jej chráneného práva nedosahuje takú mieru intenzity, vzhľadom na okolnosti, za ktorých k zásahu došlo a na závažnosť ujmy, ktorá žalobkyni 1/ vznikla, alebo by jej mohla objektívne vzniknúť, ktorej by zodpovedala potreba aplikovať občianskoprávnu sankciu vo forme uloženia povinnosti žalovanej 1/ uhradiť žalobkyni 1/ primerané zadosťučinenie v peniazoch. Žalobu v tejto časti preto okresný súd ako nedôvodnú zamietol.

22. Z akého dôvodu okresný súd nevyhovел návrhu zástupkyne žalobkýň na vypočutie A. C. na ďalšom pojednávaní, ani návrhu na výsluch G. K. a svedkyne G. L. A. vyplýva z dôvodov uvedených v bode 50.1 až 55.1 dôvodov napadnutého rozsudku.

23. Okresný súd pri rozhodovaní aplikoval ust. čl. 141 ods. 2 Ústavy SR § 2 ods. 1, ods. 2 prvá veta, § 25 ods. 1, § 104 prvá veta, § 150 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z. z. o sudcoch a prísediacich, § 179 ods. 1 prvá veta, ods. 2 Zákonníka práce, § 11, § 19b ods. 2 a 3 Občianskeho zákonníka, čl. 10 ods. 2 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd, čl. 2 a 3 Zásad sudcovskej etiky, a o nároku na náhradu trov konania rozhodol podľa pomeru úspechu a neúspechu vo veci podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP.

24. Proti rozsudku okresného súdu podali v zákonnej 15-dňovej lehote (§ 362 ods. 1 veta prvá CSP) odvolanie žalobkyne 1/, 2/ a žalovaná 1/.

25. Žalobkyne 1/ a 2/ odvolanie podali z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), e), f) a h) CSP, a teda, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces, nevykonával navrhnuté dôkazy potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností, dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam a rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci. Odvolanie podali proti výrokom III., IV., V., VI., VII. a VIII., teda proti výrokom, ktorými bola žaloba žalobkýň čiastočne zamietnutá a proti výrokom o náhrade trov konania. V odvolaní poukázali na to, že žalobu voči žalovaným v rade 2. a 3. podali len z opatrnosti v reakcii na procesnú obranu žalovanej v rade 1., ktorá od počiatku v tomto konaní namietala nedostatok svojej pasívnej vecnej legitímácie. Súd prvej inštancie sa s touto procesnou obranou žalovanej 1/ síce nestotožnil, ale vzhľadom k tomu, že v danej veci ešte nie je právoplatne rozhodnuté, žalobkyne považujú za právne aj procesne správne, aby v tomto konaní ostali naďalej ako žalovaní aj žalovaní v 1. a 2. rade. Ich pasívnu vecnú legitímáciu neodvodzujú z ustanovení zák. č. 514/2003 Z. z., ale domáhajú sa nárokov z práva na ochranu osobnosti a nárokov z práva na ochranu dobrej povesti právnickej osoby. Žalobkyne nesúhlasili s tvrdením žalovanej v rade 1., že by sa v danej veci malo jednať z jej strany o nesprávny úradný postup, za ktorý by nemala niesť zodpovednosť v tomto konaní ona samotná, ale naopak, Slovenská republika. Žalobkyne tvrdili, že aj vzhľadom na stav právnej neistoty spôsobenej absenciou rozhodnutí NS SR alebo ÚS SR v obdobných veciach (teda vo veciach o ochranu osobnosti, do ktorej bolo zasiahnuté zo strany sudcu) z opatrnosti zotrvávajú aj na žalobe voči žalovaným v rade 2. a 3. Poukázali v tomto smere na ust. § 25 ods. 1 a § 150 ods. 1 zák. č. 385/2000 Z. z. v platnom znení. Tvrdili, že žalovaná ako sudkyňa síce rozhoduje nezávisle, avšak svoju funkciu vykonáva v mene žalovaného v rade 3., ktorý na ňu zákonom preniesol rozhodovaciu právomoc. Žalovaná v rade 1. teda v pojednávacej miestnosti na pojednávaní nevykonáva funkciu sudcu ako povolanie vo vlastnom mene a na vlastný účet či na vlastnú zodpovednosť, ale koná ako sudca v mene žalovaného v rade 3. čo zakladá jeho zodpovednosť za jej konanie a jeho následky. Žalovaná 1/ sa pri výkone funkcie sudcu v čase trvania jej osobitého vzťahu so štátom, na základe ktorého jej bola štátom zverená významná právomoc rozhodovať civilné spory a konať o nich, vyjadřila hanlivo pred viacerými súčasne prítomnými osobami ako sudkyňa na adresu žalobkýň. Nejednalo sa o vyjadrenie v súkromí mimo pojednávania, naopak, vyjadrenie žalovanej 1/ sa týkalo konania, v ktorom koná a rozhoduje v mene štátu.

26. S čiastočným zamietnutím žaloby žalobkýň voči žalovanej v rade 1. ohľadne „zdržovacieho výroku“ nesúhlasili so stanoviskom súdu prvej inštancie, že súd môže takúto povinnosť žalovanej uložiť len v prípade, ak takýto zásah v čase rozhodovania súdu trvá, pričom trvanie zásahu musia žalobkyne relevantným spôsobom preukázať. Žalobkyne tiež tvrdili, že o tom, že žalovaná 1/ pokračovala v protiprávnom konaní voči žalobkyniam, svedčí obsah spisu OS Lučenec sp. zn. 6P/45/2018, z ktorého okresný súd nevyvodil správne skutkové zistenia. Svedčí o tom najmä písomné ospravedlnenie žalovanej v rade 1. zo dňa 13. 05. 2020, ale aj obsah pojednávania zo dňa 10. 02. 2020. Namietali, že okresný súd nevyhodnotil správne a vo vzájomnej súvislosti ani svedecké výpovede, najmä svedkyne G. K. v nadväznosti na žalobkyňou produkované listinné dôkazy. Výpoveď jedného z 20 sudcov okresného súdu, ako ani svedkyň Mgr. Kurucovej a JUDr. Mochnackej nemôže byť relevantným dôkazom o tom, že žalovaná v rade 1. nepokračuje v neoprávnených zásahoch a nešíri ďalej negatívne výroky na adresu žalobkýň, či prípadne informácie o ich vzájomnom osobnom (ako aj súdnom) spore. To platí o to viac, že svedčiť prišla sudkyňa, ktorá je v priateľskom vzťahu so žalovanou. Podľa názoru žalobkýň nárok osoby, do ktorej práva na ochranu osobnosti bolo zasiahnuté, domáhať sa voči pôvodcovi zásahu zdržania sa, či upustenia od takýchto zásahov do budúcnosti, je daný za splnenia troch zákonných podmienok, ktorými sú existencia zásahu, neoprávnený (protiprávny) charakter tohto zásahu a príčinná súvislosť medzi zásahom a vzniknutou ujmom, ktoré boli všetky v danom prípade splnené.

27. Žalobkyne ďalej namietali zamietajúci výrok rozsudku okresného súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba o zverejnenie písomného ospravedlnenia na úradnej tabuli súdu. Tvrdili, že podľa § 18 vyhlášky MS SR č. 543/2005 Z. z. cez oznamy na úradnej tabuli súd komunikuje s verejnosťou a s médiami, pričom nezverejňuje len oznamy, ktorých zverejnenie ukladá právny predpis, ale aj tie, o ktorých rozhodne predseda súdu alebo vyplynú z iných skutočností súvisiacich s prácou súdu alebo so záujmom verejnosti a médií o otázky súvisiace s prácou súdu. Ak z úst sudcu okresného súdu, na ktorom žalobkyne pôsobia najviac, ako právni zástupcovia, zaznel výrok, ktorý je neoprávneným zásahom do ich práv, je adekvátne vyžadovať práve na tomto mieste a na tomto súde obnovenie stavu, ktorý bol pred zásahom, a teda ospravedlnenie sa za sporný výrok aj formou zverejnenia na úradnej tabuli tohto súdu. Jedná sa o ten istý súd, na ktorom došlo k protiprávnemu zásahu do ich práv, k neoprávnenému zásahu

došlo verejne, navyše za neprítomnosti žalobkýň a žalobkyne v konaní preukázali, že minimálne medzi sudcami okresného súdu sa informácie o osobnom a následne aj súdnom spore šíria a šíria, dokonca vyústili do sporu, kedy sa práve preň tri sudkyne tohto súdu natoľko negatívne vymedzili voči žalobkyne v rade 1. ako právnej zástupkyňi sporových strán, že pre tento ich (v minimálne jednom prípade nadriadeným súdom nazvaný „animózný“) vzťah sú v konaní s ňou vylúčené. Uvedené má priamu súvislosť aj s nárokom žalobkyne na požadovanú nemajetkovú ujmu, nakoľko je viac ako zrejmé, že ospravedlnenie nemôže byť v danom prípade postačujúcou satisfakciou. K odvolaniu žalobkyne v rade 2. proti výroku, ktorým bola zamietnutá žaloba žalobkyne 2/ voči žalovanej 1/, ktorou sa žalobkyňa 2/ domáhala uloženia žalovanej 1/ písomného ospravedlnenia za to, že na jej adresu vo svojom liste zo dňa 13. 05. 2020 uviedla tam uvedené výroky (viď bod. IV/1 až 4 dôvodov odvolania), poukázala na to, že súd v odôvodnení napadnutého rozsudku v tejto časti uviedol, že tieto výroky predstavujú negatívne hodnotiace úsudky žalovanej 1/ voči žalobkyne 2/ v súvislosti s jej výkonom advokácie, avšak tieto sú podľa názoru súdu reakciou žalovanej 1/ negatívne hodnotiace úsudky žalobkyne 1/ a 2/ nachádzajúce sa vo výzve na ospravedlnenie zo dňa 20. 04. 2020, avšak žalovaná 1/ sa týmto spôsobom voči podanej žalobe nebránila a súčasne nikdy v konaní pred súdom prvej inštancie neuviedla, že považuje výroky žalobkýň vo výzve zo dňa 20. 04. 2020 za neprimeranú či nevecnú kritiku jej osoby. Naopak, žalovaná 1/ opakovane uvádzala, že ako sudkyňa musí zniesť väčšiu mieru kritiky a nenamietala, že by obsah listu žalobkýň z 20. 04. 2020 túto mieru prekročil. Kritika žaloby v písomnom liste nemá žiadny pravdivostný základ, a teda je aj ako hodnotiaci úsudok neoprávneným zásahom do práv žalobkýň, nakoľko prekračuje mieru primeranosti.

28. Žalobkyňa 1/ namietala aj výrok rozsudku okresného súdu, ktorým bola zamietnutá žaloba v časti o priznanie primeraného zadosťučinenia v peniazoch, pričom poukázala na to, že k neoprávnenému zásahu zo strany žalovanej v rade 1/ došlo pri výkone jej sudcovskej funkcie na pojednávaní v pojednávacej miestnosti v neprítomnosti žalobkýň pred klientom žalobkyne v rade 1. pred protistranou, jej právnym zástupcom a kolíznym opatrovníkom, bez relevantného dôvodu, bez vylúčenia verejnosti z pojednávania a na súde, kde vykonávajú žalobkyne dlhoročne 80 % svojej advokátskej činnosti.

29. Žalobkyne ďalej namietali rozsudok okresného súdu aj z dôvodu, že súd nesprávne postupoval, pokiaľ nevyhovел návrhu žalobkýň na ich vypočutie v tomto konaní. Poukázali na to, že sa v rozpore s platným CSP až v priebehu prvého pojednávania dozvedeli (resp. ich právna zástupkyňa) o tom, že bude vypočutá ako svedkyňa G. L. A. a nemali možnosť na svedectvo tejto svedkyne sa vôbec pripraviť. Obdobne tento odvolací dôvod zakladá aj postup súdu, ktorým nevyhovел návrhu žalobkýň na vypočutie svedka G. K..

30. Žalobkyne namietali aj nezákonnosť výroku o náhrade trov konania. Rozsudok okresného súdu v napadnutých výrokoch žiadali zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na ďalšie konanie a nové rozhodnutie.

31. Žalovaná 1/ v odvolaní namietala výroky I., II. a V. z dôvodov uvedených v ust. § 365 ods. 1 písm. b), d), e), f) a h) CSP. Namietala, že právne posúdenie, vymedzenie a odôvodnenie zodpovednosti žalovaných 1/ až 3/ za žalobkyňami tvrdený neoprávnený zásah na pojednávaní dňa 10. 02. 2020 tak, ako bol formulovaný, poňatý a neustále žalobkyňami modifikovaný, nezodpovedá zákonnému postaveniu, vzájomným vzťahom, právam a úlohám týchto žalovaných subjektov. Žalobkyne popri sebe konštruovali, postavili a spojili obsahovo odlišné a vzájomne sa vylučujúce druhy zodpovednosti k osobám žalovaných 1/ až 3/, ktorých postup nebol a nie je z hmotnoprávneho hľadiska možný a prípustný. Podľa jej názoru v danom prípade neboli splnené ani formálne ani materiálne znaky a predpoklady občianskoprávnej zodpovednosti žalovanej 1/ či už v zmysle ust. § 11 alebo aj § 19b Občianskeho zákonníka. V súvislosti s tvrdením o existencii neoprávneného zásahu do osobnostných práv a práva na ochranu dobrej povesti je procesnou povinnosťou dotknutej osoby preukazovať, že neoprávnený zásah pôsobil difamačne a mal za následok kvalifikované zníženie jej vážnosti a dôstojnosti v spoločnosti. Poukázala na to, že po zrušení prvostupňového rozhodnutia odvolacím súdom na pojednávaní dňa 10. 02. 2020 žalovaná 1/ ako konajúca sudkyňa konajúca v intenciách záverov označeného rozsudku vykonávala dokazovanie zamerané na zistenie a posúdenie majetkových, zárobkových a súvisiacich pomerov účastníkov. Od otca už pred pojednávaním, okrem iného, požadovala zdokladovanie pracovných otázok a príjmov, skompletizovanie a preloženie týchto dokladov z nórskeho jazyka do slovenčiny. Na uvedenom pojednávaní žalovaná 1/ skonštatovala, že otec si túto povinnosť náležite nespĺnil, napriek uplynutiu doby cca 2 rokov od začiatku konania. Otec

v reakcii produkoval tvrdenie o tom, že „všetko dal advokátke“, pričom žalovaná sudkyňa následne tento stav (stav znamenajúci nedoloženie požadovaných dokladov v náležitej a preloženej forme) po overení si nesplnenia povinnosti otcom vyjadrila výrazom, že „tak máte vtedy neschopnú advokátku“. Z výsluchu otca vyplynulo, že v spise sa má nachádzať dokument preukazujúci skončenie jeho pracovného pomeru v Nórsku formou výpovede, ktorý ale v skutočnosti do spisu preložený z nórskeho jazyka do jazyka slovenského nebol. Žalovaná 1/ tvrdila, že jej sporný verbálny prejav je potrebné posudzovať a hodnotiť v širšom kontexte, tento jej prejav bol súčasťou kritického postoja sudkyne voči otcovi, resp. jeho právnejmu zástupcovi, pre nesplnenie si súdom uloženej povinnosti. Pohnútkou a obsahom tohto kritického postoja nebola snaha – zámer o znevažovanie právnej zástupkyne otca, ani paušalizujúce vyjadrenie schopnosti právnej zástupkyne otca ako advokáta, ale verejný záujem na riadnom a spravodlivom prejednaní a rozhodnutí veci súdom, ktorého súčasťou je aj bezprieťahový plynulý priebeh konania a prípadné zisťovanie a odstraňovanie príčin a prekážok brániacich takému priebehu konania. Súd svoj názor, že negatívny hodnotiaci úsudok vyslovený osobou konajúcou v mene orgánu verejnej moci pri výkone úradného postupu nie je možné kvalifikovať ako nesprávny úradný postup v zmysle § 9 ods. 1 zák. č. 514/2003 Z. z., bližšie nezdôvodnil. Namietala, že súd jej písomné ospravedlnenie zo dňa 13. 05. 2020 neposúdil ako dostatočnú morálnu satisfakciu pre žalobkyňu 1/. Tvrdila, že aj v prípade situácie z pojednávania zo dňa 10. 02. 2020 žalovaná 1/ ako zákonná sudkyňa musela vyhodnocovať príčiny, dôvody, či následky nesplnenia si povinnosti otcom vo vzťahu k náležitému preukázaniu jeho pracovných, mzdových či zárodkových pomerov; a následne bola oprávnená i povinná zároveň vyvodiť dôsledky (procesné konzekvencie) voči subjektu, ktorý vadný stav spôsobil. Za daných okolností žalovaná 1/ zvolila namiesto prísnejších procesných poriadkových opatrení expresívnejšiu a menej represívnu formu v podobe kritického verbálneho prejavu, ktorý sa ale viazal výlučne a výhradne na danú procesnú situáciu, nemal zovšeobecňujúcu a paušálnu povahu, a ako legitímny cieľ sledoval zjednanie nápravy v otázke preukázania pracovných a zárodkových pomerov otca. Vzhľadom na tieto súvislosti sa zo strany žalovanej 1/ jednalo o úradný postup, ktorý svojou povahou, formou, intenzitou, či okolnosťami nebol spôsobilý zasiahnuť do práv na ochranu osobnosti alebo dobrej povesti žalobkyň. Ak úradný postup žalovanej 1/ presiahol hranice legitímneho úradného postupu, potom prichádzalo do úvahy kvalifikovanie a hodnotenie tohto postupu ako tzv. nesprávny úradný postup v zmysle § 9 zák. č. 514/2003 Z. z. Ak teda súd prvého stupňa dospel k záveru, že žalovaná 1/ ako zákonná sudkyňa, a teda nie ako súkromná osoba, v rámci pojednávania skúmala a hodnotila nesplnenie si dôkaznej povinnosti otcom, pričom zasiahla neoprávnené a nezákonne do práva žalobkyne 1/ na ochranu dobrej povesti, potom mal prípad súd subsumovať pod ust. § 9 zák. č. 514/2003 Z. z. Skutočnosť, že Občiansky zákonník pozná ustanovenia osobitne upravujúce právo na ochranu dobrej povesti právnickej osoby, vrátane zásahu do takého práva (§ 19 ods. 2, 3 OZ), nie je dôvod, aby súd predmetnú vec a pasívnu vecnú legitímáciu žalovaných neposudzoval podľa zák. č. 514/2003 Z. z. Za súčasnej právnej úpravy je zákon č. 514/2003 Z. z. lex specialis voči Občianskemu zákonníku, ktorý je lex generalis, čo v praxi znamená, že ak je vzťah medzi fyzickou osobou a štátom v súvislosti s výkonom verejnej moci upravený osobitným zákonom, nie je možné použiť aplikáciu všeobecného predpisu, t. j. aplikáciu ustanovení § 11 a nasl. Občianskeho zákonníka. Súd prvej inštancie preto nepostupoval správne, keď na daný právny vzťah neaplikoval zákon č. 514/2003 Z. z. Žalovaná 1/ za mylný považovala aj právny záver okresného súdu, že za zásah do chránených osobnostných práv inej fyzickej osoby zodpovedá samotný pôvodca zásahu. Zákon č. 514/2003 Z. z. v rámci úpravy rozsahu náhrady škody (§ 17) pozná aj inštitút nemajetkovej ujmy, a ktorý rozlišuje medzi pôvodcom zásahu a zodpovednosťou orgánu verejnej moci za škodu spôsobenú pôvodcom zásahu. Žalovaná 1/ považovala rozsudok okresného súdu za nedostatočne odôvodnený a arbitrárny (vo vzťahu k ňou napadnutým výrokom). Rozsudok okresného súdu v napádaných výrokoch žiadala zrušiť a vec vrátiť súdu prvej inštancie na nové prejednanie a rozhodnutie, alternatívne zmeniť a žalobu zamietnuť v celom rozsahu aj voči žalovanej 1/.

32. Krajský súd ako súd odvolací (§ 34 CSP), odvolanie prejednal viazaný rozsahom a dôvodmi odvolania (§ 379, § 380 CSP) bez nariadenia pojednávania na prejednanie odvolania (§ 385 ods. 1 CSP a contrario) a rozsudok okresného súdu ako vecne správny podľa § 387 ods. 1, 2 CSP potvrdil z nasledovných dôvodov.

33. Odvolací súd rozsudok okresného súdu považuje za vecne správny a v celom rozsahu sa stotožňuje s dôvodmi napadnutého rozhodnutia. Pri rozhodovaní okresný súd vychádzal z dostatočne zisteného skutkového stavu veci, z ktorého vyvodil aj správne právne závery. Nezistil, že by postupom súdu prvej inštancie došlo k tomu, že by boli poškodené práva na riadny a spravodlivý proces ani jednej zo strán sporu. Okresný súd rozsudok náležite riadne a v dostatočnom rozsahu odôvodnil, tak aby právne závery

v ňom prijaté boli jasné a zrozumiteľné tak pre odbornú ako aj laickú verejnosť, pričom nebolo možné vyhovieť odvolaniu ani jednej zo strán.

34. Odvolací súd sa predovšetkým stotožňuje s rozsudkom okresného súdu týkajúcom sa jeho právnych záverov ohľadom pasívnej vecnej legitímácie žalovaných v rade 1. až 3. Nie je podstatná tá skutočnosť, že žalobkyne podali žalobu aj proti žalovaným v rade 2. a 3. len z opatrnosti, podstatné je, že žalobu proti nim podali, a teda žalovaní v 2. a 3. rade boli stranou sporu a bolo potrebné rozhodnúť vo veci o ich pasívnej vecnej legitímácii. Odvolací súd sa stotožňuje, že pasívna vecná legitímácia je daná na strane žalovanej 1/ ako pôvodkyni zásahu, ktorý nie je možné kvalifikovať ako nesprávny úradný postup. Žalovaná v rade 1. predniesla inkriminovanú vetu, ktorou došlo k zásahu do práv žalobkýň („tak vtedy máte neschopnú advokátku“) síce na pojednávaní, a teda, v rámci úradného postupu vykonávaného súdom, ale jej vyjadrenie je možné považovať za excess, ktorý s úradným postupom nemá nič spoločné. Takéto vyjadrenie nie je možné chápať ani ako o snahu o rýchle a hospodárne konanie, ktoré by bolo možné dosiahnuť aj inými a primeranými prostriedkami, ktorých použitie umožňujú procesné postupy, konkrétne Civilný sporový poriadok. Okresný súd v napadnutom rozsudku dostatočne zdôvodnil z akého dôvodu považuje žalovanú 1/ za pasívne vecne legitimovanú v konaní ako pôvodcu zásahov do chránených práv žalobkýň, aj z akého dôvodu nepovažoval za pasívne vecne legitimovaných žalovaných v 2/ a 3/ rade, z ktorých ani jeden nie je, či už zamestnávateľom, alebo ani osobným úradom žalovanej v rade 1/. Odvolací súd sa nestotožnil s tvrdením žalobkýň, že zásah žalovanej v 1/ rade trvá aj v súčasnosti, a že o jeho trvaní svedčí obsah spisu sp. zn. 6P 48/18 a najmä ospravedlnenie zo dňa 13. 05. 2020, a ani uloženie poriadkovej pokuty klientovi žalobkyňi 1/, ktorý v súdnej veci je možné považovať za úradný postup, pokiaľ k nemu došlo v rámci občianskoprávneho súdneho konania. Pokiaľ žalobkyňa v rade 1/ namietala nesprávne vyhodnotenie svedeckej výpovede K., ktorú považovala za zaujatú, odvolací súd poukazuje na to, že nie žalovaná 1/ mala preukázať, že zásah netrvá, ale žalobkyňa, že tento zásah trvá práve konaním žalovanej 1/. Tieto skutočnosti žalovaná 1/ v konaní nepreukázala. Odvolací súd v tomto smere poukazuje aj na svedeckú výpoveď JUDr. Eriky Mochnackej – advokátky, A. Kurucovej (kolíznej opatrovníčky).

35. Odvolací súd sa stotožňuje aj s dôvodmi rozsudku okresného súdu, ktorými odôvodnil zamietnutie časti žaloby o uloženie povinnosti zverejniť ospravedlnenie na úradnej tabuli súdu. Okresný súd v tomto smere svoj rozsudok riadne odôvodnil a odvolací súd len na zdôraznenie správnosti rozsudku okresného súdu podotýka, že k zásahu zo strany žalovanej 1/ do chránených práv žalobkyne 1/ došlo síce na verejnosti na pojednávaní okresného súdu (ktoré je verejné), avšak len za účasti úzkeho kruhu ľudí, a to klienta žalobkyne 1/, matky dieťaťa jej právnej zástupkyne a za účasti kolízneho opatrovníka. Preto nebol dôvod na to, aby sa ospravedlnenie žalovanej 1/ zverejnilo na úradnej tabuli súdu, a teda pred širším okruhom ľudí, než ktorí mali v skutočnosti o neoprávnenom zásahu zo strany žalovanej 1/ reálne vedomosť. Pokiaľ ide o nárok žalobkyne 1/ voči žalovanej 1/ na písomné ospravedlnenie za sporný výrok zo dňa 10. 02. 2020, okresný súd správne vykonal vo veci test proporcionality a vyvodil z neho právne závery, s ktorými odvolací súd nemá dôvod nestotožniť sa. Súd skúmal, či sporný výrok v znení „tak máte vtedy neschopnú advokátku“ zodpovedá zásade proporcionality a zistil, že uvedený výrok predstavuje neoprávnený a neprimeraný zásah žalovanej do práva na ochranu dobrej povesti žalobkyne 1/, ktorý zásade proporcionality nezodpovedá. V tomto smere odvolací súd ďalej len poukazuje na dôvody rozsudku okresného súdu uvedené v bodoch 24.1 až bod 30.4 dôvodov napadnutého rozsudku. Aj podľa názoru odvolacieho súdu listina zo dňa 13. 05. 2020 obsahuje nielen ospravedlnenie žalovanej, ale v prevažnej miere aj ďalšie hodnotiace úsudky žalovanej 1/ voči obom žalobkyniam, avšak satisfakčná funkcia ospravedlnenia sa za tieto hodnotiace úsudky bola znížená do značnej miery tak, že o morálnej satisfakcii ani nie je možné hovoriť (viď bod 30. 2 dôvodov rozsudku okresného súdu). Keďže ospravedlnenie žalovanej 1/ nepredstavuje morálnu satisfakciu pre žalobkyňu 1/, správne okresný súd uložil žalovanej v rade 1/ písomne sa ospravedlniť žalobkyňi 1/ takým spôsobom, ktorý bude plniť funkciu relevantnej a náležitej morálnej satisfakcie pre ňu a správne okresný súd uložil žalovanej 1/, aby písomné ospravedlnenie v rovnakom znení doručila aj osobám, ktoré boli prítomné na pojednávaní dňa 10. 02. 2020.

36. Okresný súd v napadnutom rozsudku riadne odôvodnil aj dôvody, pre ktoré zamietol nárok žalobkyne 2/ voči žalovanej 1/ na písomné ospravedlnenie za sporné výroky zo dňa 13. 05. 2020, ktoré súd správne považoval za výroky predstavujúce síce negatívne hodnotiace úsudky voči žalobkyňi 2/ v súvislosti s jej výkonom advokácie, ktoré boli reakciou žalovanej 1/ na negatívne hodnotiace úsudky žalobkyne 1/ vrátane žalobkyne 2/, nachádzajúce sa vo výzve na ospravedlnenie zo dňa 20. 04. 2020. Žalovaná 1/

túto skutočnosť síce v konaní *expressis verbis* netvrdila, avšak súd pri rozhodovaní vykonáva dôkazy nielen jednotlivo ale aj v ich vzájomných súvislostiach. V zmysle ust. § 186 ods. 2 CSP súd vychádza zo zhodných tvrdení strán, ak neexistuje dôvodná pochybnosť o ich pravdivosti (veta prvá). V zmysle ust. § 191 ods. 1 CSP dôkazy súd hodnotí podľa svojej úvahy, a to každý dôkaz jednotlivo a všetky dôkazy v ich vzájomnej súvislosti; pritom starostlivo prihliada na všetko čo vyšlo počas konania najavo. Okresný súd vo výzve žalobkyne 1/ zo dňa 20. 04. 2020 zistil negatívne hodnotiace úsudky žalobkyne 1/ a žalobkyne 2/ voči žalovanej 1/ v súvislosti s jej výkonom súdnictva, a preto na tieto skutočnosti bol povinný súd prvej inštancie pri rozhodovaní prihliadnuť. Aj pri hodnotení oprávnenosti a dôvodnosti nároku žalobkyne 2/ v tejto časti konania okresný súd správne rozhodol na základe testu proporcionality, ktorý vo veci vykonal.

37. Aj pokiaľ ide o nárok žalobkyne v 1/ rade na primerané finančné zadosťučinenie, odvolací súd sa stotožňuje s rozsudkom okresného súdu, v zmysle ktorého žalobkyňa nepreukázala úbytok jej klientely v priamej príčinnej súvislosti so sporným zásahom do oprávnených práv zo strany žalovanej v rade 1/. Žalobkyňa v 1/ rade síce uviedla jeden prípad, kedy došlo k odvolaniu plnej moci zo strany jej klientky, avšak odvolací súd so samotného textu odvolania plnej moci z 25. 05. 2020 (v konaní vedenom pod sp. zn. 6C 18/2020 OS Lučenec) zistil, že k odvolaniu plnej moci došlo „po zohľadnení situácie súvisiacej s podaním žaloby na OS Lučenec a pridelením veci zákonnému sudcovi, u ktorého kancelária upozornila na jeho možnú zaujatosť voči jeho konateľke“. Z uvedenej skutočnosti je zrejmé, že k odvolaniu plnej moci došlo len pre možnú zaujatosť zákonnej sudkyne voči konateľke žalobkyne v 1/ rade a nie v súvislosti s jej vyjadrením na pojednávaní dňa 10. 02. 2020. Žalobkyňa v 1/ rade namietala, že súd mal posúdiť nie aká ujma jej vznikla, ale aká by jej mohla vzniknúť. V tomto smere však žalobkyňa v 1/ rade dôkazné bremeno neunesla, pričom odvolací súd len podotýka, že k spornému vyjadreniu zo strany žalovanej 1/ došlo síce na verejnom pojednávaní, ale len za prítomnosti klienta žalobkyne 1/ matky maloletého a jej právnej zástupkyne a kolízneho opatrovníka.

38. Pokiaľ žalobkyne namietali, že súd nevyhovel ich návrhu na vypočutie v konaní, a že im bola odňatá možnosť konať pred súdom, keď sa o tom, že bude vypočutá ako svedkyňa JUDr. Mochnacká dozvedeli až na pojednávaní, že im bola odňatá možnosť vyjadriť sa aj k predbežnému právnomu posúdeniu, a že súd nevyhovel návrhu aj na vypočutie p. K., odvolací súd sa s týmito námietkami nestotožnil. Aj v tomto smere súd prvej inštancie rozsudok súdu dostatočne odôvodnil a uviedol právne dôvody pre svoj postup v tomto smere, s ktorými sa odvolací súd stotožňuje.

39. Odvolací súd zhrňuje, že písomné ospravedlnenie žalovanej v rade 1/ žalobkyne v rade 1/ postačuje ako dostatočná satisfakcia v súdnej veci, považuje za dostatočné zverejnenie tohto ospravedlnenia len formou jeho doručenia účastníkom a ich právnym zástupcom prítomným na pojednávaní dňa 10. 02. 2020, že pasívne vecne legitimovaná v konaní je len žalovaná v rade 1/ a nie aj žalovaní v rade 2/ a 3/, že nebol dôvod na ospravedlnenie sa žalovanej v rade 1/ žalobkyne v 2/ rade za jej výroky v ospravedlnení zo dňa 13. 05. 2020, že nie je dôvod na poskytnutie primeraného zadosťučinenia žalobkyne v 1/ rade aj v peniazoch, a že odvolací súd v konaní nezistil, že by žalobkyniam bola v konaní odňatá možnosť konať pred súdom.

40. Keďže odvolanie podali žalobkyne v rade 1/ aj 2/, ako aj žalovaná v rade 1/, odvolaniami boli napadnuté všetky výroky rozsudku okresného súdu, a preto odvolací súd o týchto odvolaniach rozhodol tak, že rozsudok okresného súdu v celom rozsahu ako vecne správny potvrdil, a to aj vo výroku o náhrade trov konania, ktorý je závislý od rozhodnutia vo veci samej. Rozsudok okresného súdu potvrdil z totožných dôvodov ako rozhodol súd prvej inštancie. Akékoľvek ďalšie dôvody na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia by boli v podstate len opakovaním dôvodov, ktoré uviedol súd prvej inštancie v dôvodoch svojho rozsudku. Okresný súd v rozsudku podal výklad opodstatnenosti, pravdivosti, zákonnosti a spravodlivosti. V dôvodoch rozsudku popísal obsah podstatných skutkových tvrdení strán a dôkazov vykonaných v konaní, uviedol, z ktorých dôkazov vychádzal a ako ich vyhodnotil a zároveň citoval ustanovenia, ktoré aplikoval, a z ktorých vyvodil svoje právne závery. Odvolací súd sa vysporiadal so všetkými podstatnými rozhodujúcimi skutočnosťami, pričom mal za to, že myšlienkový postup súdu prvej inštancie je v odôvodnení dostatočne vysvetlený nielen s poukazom na všetky rozhodujúce skutočnosti zistené vykonaným dokazovaním, ale tiež s poukazom na právne závery, ktoré prijal. Postup súdu prvej inštancie v konaní nemožno považovať za zjavne neodôvodnený alebo arbitrárny, a teda, súd prvej inštancie procesne nekonal spôsobom zmätočným, ktorý by mal za následok vadu konania, v dôsledku ktorej by nebolo možné rozsudok okresného súdu ako vecne správny potvrdiť. Záverom odvolací súd dodáva, že uznáva existenciu práva strán sporu na spravodlivý súdny proces, ale

pre procesné strany nevyplýva ich právo na to, aby sa všeobecný súd stotožnil s ich právnymi názormi a predstavami, preberal a riadil sa nimi predkladaným výkladom všeobecne záväzných predpisov, rozhodol v súlade s ich vôľou a požiadavkami, ale ani právo vyjadrovať sa k spôsobu hodnotenia nimi navrhnutých dôkazov súdom a dožadovať sa ňou navrhnutého spôsobu hodnotenia vykonaných dôkazov. Z práva na spravodlivé súdne konanie vyplýva povinnosť všeobecného súdu zaoberať sa účinne námietkami, argumentmi a dôkaznými návrhmi strán, avšak s výhradou, že majú význam pre rozhodnutie (viď rozhodnutie IV. ÚS 252/04, I. ÚS 50/04, I. ÚS 97/97, II. ÚS 3/97, II. ÚS 251/03, I. ÚS 46/05, rozhodnutie Najvyššieho súdu SR sp. zn. 7Cdo/124/2019).

41. Keďže krajský súd rozsudok okresného súdu potvrdil, pričom súd prvej inštancie rozhodol o náhrade trov konania podľa pomeru úspechu vo veci a rozhodnutie o náhrade trov konania je závislé od rozhodnutia vo veci samej, odvolací súd potvrdil rozsudok okresného súdu aj vo výroku o náhrade trov konania, s ktorým sa taktiež v celom rozsahu stotožňuje. Okresný súd správne rozhodol podľa pomeru úspechu vo veci podľa ust. § 255 ods. 1 CSP v spojení s § 262 ods. 1, 2 CSP.

42. V odvolacom konaní nebola úspešná ani jedna zo strán, a preto odvolací súd o náhrade trov odvolacieho konania rozhodol tak, že ich náhradu nepriznal žiadnej zo strán sporu, žalovanej v rade 2/ a 3/ náhradu trov odvolacieho konania nepriznal vzhľadom ku skutočnosti, že im v odvolacom konaní žiadne trovy nevznikli.

43. Rozhodnutie bolo prijaté senátom odvolacieho súdu v pomere hlasov 3 : 0 (§ 393 ods. 2 druhá veta CSP).

Poučenie:

Proti tomuto rozhodnutiu odvolanie nie je prípustné.

Proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa (§ 419 CSP).
Dovolanie je prípustné proti každému rozhodnutiu odvolacieho súdu vo veci samej alebo ktorým sa konanie končí, ak

- a) sa rozhodlo vo veci, ktorá nepatrí do právomoci súdov,
- b) ten, kto v konaní vystupoval ako strana, nemal procesnú subjektivitu,
- c) strana nemala spôsobilosť samostatne konať pred súdom v plnom rozsahu a nekonal za ňu zákonný zástupca alebo procesný opatrovník,
- d) v tej istej veci sa už prv právoplatne rozhodlo alebo v tej istej veci sa už prv začalo konanie,
- e) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd, alebo
- f) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 CSP).

Dovolanie je prípustné proti rozhodnutiu odvolacieho súdu, ktorým sa potvrdilo alebo zmenilo rozhodnutie súdu prvej inštancie, ak rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky,

- a) pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu,
- b) ktorá v rozhodovacej praxi dovolacieho súdu ešte nebola vyriešená alebo
- c) je dovolacím súdom rozhodovaná rozdielne (§ 421 ods. 1 CSP)

Dovolanie v prípadoch uvedených v odseku 1 nie je prípustné, ak odvolací súd rozhodol o odvolaní proti uzneseniu podľa § 357 písm. a) až n) (§ 421 ods. 2 CSP).

Dovolanie podľa § 421 ods. 1 nie je prípustné, ak

- a) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení neprevyšuje desaťnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- b) napadnutý výrok odvolacieho súdu o peňažnom plnení v sporoch s ochranou slabšej strany neprevyšuje dvojnásobok minimálnej mzdy; na príslušenstvo sa neprihliada,
- c) je predmetom dovolacieho konania len príslušenstvo pohľadávky a výška príslušenstva v čase začatia dovolacieho konania neprevyšuje sumu podľa písmen a) a b) (§ 422 ods. 1 CSP).

Na určenie výšky minimálnej mzdy v prípadoch uvedených v odseku 1 je rozhodujúci deň podania žaloby na súde prvej inštancie (§ 422 ods. 2 CSP).

Dovolanie len proti dôvodom rozhodnutia nie je prípustné (§ 423 CSP).

Dovolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP).

Dovolanie môže podať intervenient, ak spolu so stranou, na ktorej vystupoval, tvoril nerozlučné spoločenstvo podľa § 77 (§ 425 CSP).

Prokurátor môže podať dovolanie, ak sa konanie začalo jeho žalobou alebo ak do konania vstúpil (§ 426 CSP).

Dovolanie sa podáva v lehote dvoch mesiacov od doručenia rozhodnutia odvolacieho súdu oprávnenému subjektu na súde, ktorý rozhodoval v prvej inštancii. Ak bolo vydané opravné uznesenie, lehota plyní znovu od doručenia opravného uznesenia len v rozsahu vykonanej opravy (§ 427 ods. 1 CSP).

Dovolanie je podané včas aj vtedy, ak bolo v lehote podané na príslušnom odvolacom alebo dovolacom súde (§ 427 ods. 2 CSP).

V dovolaní sa popri všeobecných náležitostiach podania uvedie, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa toto rozhodnutie napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (dovolacie dôvody) a čoho sa dovolateľ domáha (dovolací návrh) (§ 428 CSP).

Ak zákon na podanie nevyžaduje osobitné náležitosti, v podaní sa uvedie,

- a) ktorému súdu je určené,
  - b) kto ho robí,
  - c) ktorej veci sa týka,
  - d) čo sa ním sleduje a
  - e) podpis.
- (§ 127 ods. 1 CSP)

Ak ide o podanie urobené v prebiehajúcom konaní, náležitosťou podania je aj uvedenie spisovej značky tohto konania (§ 127 ods. 2 CSP).

Dovolateľ musí byť v dovolacom konaní zastúpený advokátom. Dovolanie a iné podania dovolateľa musia byť spísané advokátom (§ 429 ods. 1 CSP).

Povinnosť podľa odseku 1 neplatí, ak je

- a) dovolateľom fyzická osoba, ktorá má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- b) dovolateľom právnická osoba a jej zamestnanec alebo člen, ktorý za ňu koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa,
- c) dovolateľ v sporoch s ochranou slabšej strany podľa druhej hlavy tretej časti tohto zákona zastúpený osobou založenou alebo zriadenou na ochranu spotrebiteľa, osobou oprávnenou na zastupovanie podľa predpisov o rovnakom zaobchádzaní a o ochrane pred diskrimináciou alebo odborovou organizáciou a ak ich zamestnanec alebo člen, ktorý za ne koná má vysokoškolské právnické vzdelanie druhého stupňa (§ 429 ods. 2 CSP).